

Diada Nacional de Catalunya, 2006

Celebrem avui l'ofrena als màrtirs que a l'octubre de 1707 van caure al Roser, com també a l'Hospital de Santa Maria, abans de la caiguda de Lleida el 12 de Novembre d'aquell mateix any. **Celebrem i celebrarem en el futur aquest acte al Roser.**

El Roser ha tingut molts usos en la seva història: museu arqueològic, institut d'ensenyament, escola, biblioteca, arxiu, seu de l'Orfeó, seu d'estudis universitaris, museu d'art, i ara escola de belles arts. Ara, aquest emblemàtic edifici serà rehabilitat per a gaudi dels nostres visitants i de tots nosaltres, lleidatans. Serà aquesta rehabilitació de Roser, juntament amb la del Mercat del Pla i amb tot el projecte del Pla de Barris assolit amb la Generalitat, una peça bàsica per recuperar el Centre Històric de Lleida. En definitiva, per millorar la qualitat de vida de les persones i per dignificar la part més entranyable de Lleida, la que més ens aporta a la memòria de la ciutat. I, com he dit, el Roser seguirà allotjant l'ofrena de l'*11 de Setembre*, la nostra Diada nacional: així ho tenim pactat amb l'Estat. Com també tenim pactat dignificar-lo encara més amb un monument en memòria dels fets de 1707 que hi inclourem quan acabi la rehabilitació.

Aquest *11 de Setembre* és el de l'Estatut. **Tots els catalans tenim un nou Estatut que ens reconeix el major sostre d'autogovern de la història moderna.** Ens atorga més competències i finançament a Catalunya i als nostres municipis. Eleva el nostre nivell de reconeixement nacional. Té una clara orientació als drets i als serveis de les persones.

Ens reconeix i ens dota de competències en un tema tan clau com és el de la immigració. Avui, *11 de Setembre*, en què celebrem la nostra identitat, hem de referir-nos als reptes que ha d'assumir la nostra nació: el més important, per bé que n'hi ha d'altres, és la immigració. És un repte per als governs europeu, espanyol, català i per als ajuntaments que en definitiva som els receptors dels nouvinguts i els que realment fem la integració perquè, a la fi, els ens tangibles del territori són pobles i ciutats.

El món és avui un entorn obert. Només la nostra ciutat té ja un 17% de persones que provenen de 120 països: aquest és el tema actual. Construïm Catalunya en un marc en què la immigració aporta la major part del creixement demogràfic de la mateixa manera que aquest any ha aportat la majoria, 3,2 punts al creixement econòmic.

Ens en sortirem? No ho sé, però espero que sí perquè és imprescindible i cal fer-ho amb la orientació adequada. Com diuen els sociòlegs que han treballat més el fet migratori: "El millor servei que es pot fer a la immigració és el d'**exigir el compliment dels deures de ciutadania**. Si volem tenir ciutadans amb drets, cal l'exigència dels deures. Cal, alhora, unes polítiques europea, estatal, catalana calares sobre la immigració i cal un **consens actiu** sobre aquest fet. D'altra manera els nostres fills pagarien les conseqüències d'una orientació del fet migratori que hagués estat arma bàsica de debats electoralistes i, en conseqüència, deixés ferides obertes i generés visions no democràtiques a la nostra societat que justament no pretenen construir un país, no pretenen fer país.

Tothom parla de globalització i ningú se n'escandalitza: és un fet, ens hi estem acostumant. Què és la immigració sinó la globalització a nivell de persones? **Cal**

polítiques migratòries, cal control dels estats i les nacions sobre la immigració. Cal portar el desenvolupament als països que generen immigració i cal que apliquem al fet migratori les regles del nostre sistema democràtic avançat de drets i deures. En l'aplicació dels deures la paraula no és duresa, és **fermesa**. La fermesa amb què defensem avui els nostres drets nacionals és la mateixa amb la qual ens exigim a tots, a qui ja hi som i a aquells que venen, els deures que garanteixen els drets que avui celebrem i reivindicuem.

Lleida ha estat sempre lloc de trobada d'ètnies culturals de molt diverses procedències. Els grans creixements de població de Lleida han anat lligats a fets migratoris. Per exemple, el creixement del segle XVI va ser degut a la immigració francesa; i, abans, el creixement durant l'Edat Mitjana va ser conseqüència de l'arribada de persones del llevant. El creixement del segle XVIII va tenir una part vegetativa, interna, però també és cert que va registrar un gran onada d'immigrants de França i de l'Aragó. De la mateixa manera, els grans fluxos del segle passat són els dels anys 20 amb el desenvolupament hidroelèctric i els dels anys 50 amb la postguerra i el « desarrollismo ». Aquest són moviments procedents en gran part del sud de l'Estat espanyol. Així doncs, Edat Mitjana, segles XVI, XVIII, XX i XXI signifiquen els grans creixements de població a Lleida i els nostres predecessors i nosaltres hem sabut construir una ciutat cohesionada amb problemes que resolem. Lleida està en les millors condicions per fer front a un segle XXI de la globalització, de la immigració i del coneixement, altrament dit, de l'educació.

En conclusió: deures abans que drets, fermesa en la reivindicació d'ambdós, convivència entre les persones i consens en els grans fets que canvien el món. Només d'aquesta

LA PAERIA

El Paer en Cap
de l'Ajuntament
de Lleida

manera els nostres *11 de Setembre* seguiran essent dies de celebració, dies de reivindicació
ferma de la nostra construcció nacional en un món canviant.

Lleidatanes i Lleidatans,
VISCA CATALUNYA!

Lleida, 11 de setembre de 2006